

Text (základ) kázání - Ef 5, 1-9

1 Jako milované děti následujte Božího příkladu **2** a žijte v lásce, tak jako Kristus miloval nás a sám sebe dal za nás jako dar a oběť, jejíž vůně je Bohu milá. **3** O smilstvu, jakékoliv nezřízenosti nebo chamtivosti ať se mezi vámi ani nemluví, jak se sluší na ty, kdo patří Bohu. **4** Vést sprosté, hloupé a dvojsmyslné řeči se nepatří; vy máte vzdávat Bohu díky! **5** Dobře si pamatujte, že žádný smilník, prostopášník ani lakomec, jehož bohem jsou peníze, nemá podíl v království Kristovu a Božím. **6** Nenechte se od nikoho svést prázdnými slovy, aby vás nestihl Boží hněv jako ty, kdo ho neposlouchají. **7** Proto s nimi nemějte nic společného. **8** I vy jste kdysi byli tmou, ale nyní vás Pán učinil světlem. **9** Žijte proto jako děti světla – ovocem světla je vždy dobrota, spravedlnost a pravda.

Zamyšlení

Sestry a bratři, "jablko nepadá daleko od stromu." Říkáme rádi, když dítě fyziologicky, nebo charakterně připomíná své rodiče. Bible nás někdy nazývá Božími dětmi. V dnešní textu se mluví o dětech světla.

Máme v sobě něco, co ukazuje, že jsme dětmi Božími, nebo dětmi světla? Naše dnešní téma je napodobovat Boha, mít Ho jako vzor. Jak to přesně říká apoštol Pavel: "*Jako milované děti následujte Božího příkladu*". To je základ. Pod tím máme od Pavla další doporučení: žít v lásce, nepodléhat smilstvu, nezřízenosti a chamtivosti. Nevést sprosté, hloupé a dvojsmyslné řeči. Uvědomit si, kdo nemá podíl na Božím království. Nenechat se svést prázdnými slovy, a nakonec žít jako děti světla.

V Bibli najdeme mnoho podobných příkazů, které vyvolávají rozdílné reakce. Mnozí, hlavně nevěřící, chápou příkazy a zákazy jako základ křesťanské víry. Jako kdyby ve víře šlo jen o to, co smíme a co nesmíme, čeho se zříkáme, v čem abstinujeme. A to proto, že to takhle prostě říká Bible. Díky tomu věřící mohou být považováni za zaostalé, poddané, až šílené. Jak se na to dívají sami věřící? Pro ně jsou tyto příkazy směrodatné pro smysluplný život, představují určitý ideál. Jsou zdrojem pokoje. Někdy takové příkazy představují vzdálený cíl, k němuž věřící směřují krok za krokem. To ovšem neznamená dosáhnout dokonalosti. Pořád jde o to napodobovat Boha, nikoli o to podobat se Bohu.

Věřící, je-li upřímný, musí uznat, že i ten cíl, o následování Božího příkladu, není snadně dosažitelný. Boží láska, milosrdenství, odpuštění, spravedlnost. Umíme to všechno napodobovat? Dokážeme to? Pavlův příkaz zní jasně: "*Jako milované děti následujte Božího příkladu*". Způsob, jakým žijeme, má být v souladu s tím, v koho a v co věříme. Bible nám nabízí mnoho příkazů. Většina z nich jsou z praktického života, proto jsou proveditelné. Neupřednostňujeme v životě milosrdenství, spravedlnost a pravdu?

Ale co když to nejde? Když nám někdo ubližuje? Když jsme terčem fyzického, verbálního a psychického násilí? Když trpíme, když se bojíme, když se děje nespravedlnost, jsme za všech těchto okolností schopni následovat Boží příklad? Jsme schopni setrvat v lásce? Ano. Jsme schopni setrvat alespoň v Boží lásce, v lásce Boží k nám, protože jsme milovaní nezávisle na tom, čeho jiného jsme schopni.

Od tohoto základu můžeme být uschopnění k mnoha jinému, když se hlásíme k Bohu a čerpáme z Něho sílu. Písmo nám ukazuje směr. Víra nás nezotročuje, naopak. Učí nás svobodě a zodpovědnosti. Apoštol Pavel to krásně shrnuje ve svém prvním dopise Korintským. Cituji: „*Všechno je mi dovoleno* – ano, *ale ne všechno prospívá*. *Všechno je mi dovoleno* – ano, *ale ničím se nedám zotročit*.“ Písmo nám tedy dává potřebné poznání.

Děti rády napodobují dospělé, hlavně své rodiče, které pozorují nejčastěji. My také můžeme sledovat Boha, napodobovat ho, protože jsme jeho děti. Od svých rodičů se učíme i zlovyky a jiné dovednosti, na které nemusíme být pyšní. (Ale jedna malá vsuvka: moje máma v souvislosti s nelichotivými vlastnostmi svých dětí, o kterých si myslí, že to nejsou zděděné vlastnosti, říká alibisticky: “porodila jsem děti, neprodila jsem jejich srdce”) :-)

To, co se můžeme učit od Pána Boha, souvisí s tím, co je řečeno v úvodu dnešního textu. “Jako milované děti následujte Božího příkladu.” Rozumím tomu tak, že všechno, co můžeme přijmout od Boha, je zarámováno láskou. Bůh je láska, a jeho dary jsou láskyplné.

Na druhé straně riziko, že necháme vyniknout své lidské dovednosti, není malé. Jsme schopni chovat se panovačně, vyčnívat nad druhými lidmi a ponižovat je, protože se nám líbí pocit moci a důležitosti. Takové pokušení přichází tam, kde je nedostatek lásky, když naším vzorem není Bůh, ale nějaký lidský idol.

Pavel nás nabádá, abychom následovali “Božího příkladu”. Náš pravý vzor je tedy Bůh skrze Krista, který opustil nebeskou slávu, narodil se jako chudé dítě položené v jeslích, ponížil se na kříži. Stal se služebníkem všech, jde za námi tam, kde se pereme s osudem.

Kristův život mě vede k rozjímání nad smyslem vlastního života, a jeho naplněním. Při tom si uvědomuji, že jsem se křtem přihlásil k tomuto Kristu. Zavázal jsem se, že mu budu patřit a sloužit. Slyším jeho hlas, který mě zve k následování, hlas, který říká: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, nes každého dne svůj kříž a následuj mne.” (Lk 9, 23) Záměrně jsem vybral Lukášovu verzi, kde zní jasně, “nes každého dne”.

Každý den stojím před novými výzvami, novou volbou, zda chci jít za svým Pánem, za svým vzorem. Řeknu-li Kristovi ano, musím zapřít sebe, svoji malomyslnost, sebestřednost, lidskou hrdost.

Když nesu svůj kříž a budu následovat svého Pána, svůj vzor, mohu se sebezapřením odolat pokušení oplácet zlo zlem, mohu najít odvahu nastavit druhou tvář, mohu přát dobro a požehnání svým nepřátelům, po vzoru Krista, který na kříži odpouští svým nepřátelům a modlí se i za mě slovy: „*Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.*“ Takto Kristus zapřel sebe, zmařil svůj život. Když vzpomenu, mohu obětovat (věnovat) více svého času, více energie, kus svého chleba těm, kteří to potřebují.

V našem textu nemáme jenom příkazy. Je tam také důležité konstatování o nás. “I vy jste kdysi byli tmou, ale nyní vás Pán učinil světlem.” Nebudeme světlem. Nemusíme přemýšlet, co s tím světlem jednou uděláme. Již nyní jsme učiněni světlem, již nyní můžeme přemýšlet, co s tím děláme? Co pro nás znamená, že jsme učiněni světlem? Je tomu tak se všemi příkazy, na které jsme narazili. Nezvou nás, abychom se něčím stali. Zvou, abychom si uvědomili, kdo jsme, čím jsme se už stali. Jsme především milovanými Božími dětmi. A naším posláním je, abychom žili jako Boží děti, tady a teď. Žijme proto jako děti světla – ovocem světla je vždy dobrota, spravedlnost a pravda. Amen